

ירחמיאל סטריקובסקי מביט בים של בחיים. אין הוא מאמין שבנו, שנעלם לפני שיבעה שבועות, טבע. ח קורבן לסוטה-מין, שביצע את הפשע נגד הנערה נאוה אלימלך באותה עיר

הם גם לא מצאו כלום. אז למה הם כלי-כך בטוחים?
 „במישטרה מתייחסים לזה כאל מיקרה שיגרתי: ילד הלך לים, טבע, הגופה תי-פלט, וברגע שהם דבקים בכיוון חקירה אחד, המעגל נסגר.”

„לא, טבע”

דעת סטריקובסקי, בנו לא טבע: „היום אחרי שיבעה שבועות אני מרגיש יותר צודק. בשבוע הראשון אמרתי זאת בהסתייגות. עובדה היא שהגופה איננה. ומה אני יכול לעשות? רק לצ-עוק. להתחנן שיתשבו על אפשרויות נוס-פות — תנו לי גופה, תנו לי סימן! לדעת מומחי המישטרה, עלי לחכות שלושה חודשים. שאלתי את אברהם תורגמן, מפקד המישטרה בתל-אביב: ידוע לך, מה מר-צאים אחר שלושה חודשים?”

האב טוען, שגם שתי העדויות שעלי-הן מסתמכת המישטרה אינן סיבה מספיק להתעקש על כיוון חקירה אחד בלבד. „כן כיתתו טען, שהוא ראה את דודי על החוף, כשהוא כבר יבש. כל החוף מכותר עליידי שובר-גלים. באותו יום הים היה טוער. חיים, המציל החותיק של החוף, סי-פר שהיה על החאסקה ליד סלע המזדקר מן הים, כשהוא משגיח שאף אחד לא יתקרב לשם. באותו יום גם היו הרבה אנשים על החוף, אך חוץ מאותו חבר, אף אחד לא ראה אותו.” המשיך האב. חיים המציל עובד כבר 20 שנה בחוף הסלע בבת-ים. גם לדעתו, הילד כלל לא נכנס למים. „מיליון אחוז שהוא לא היה פה. שמת דגל שחור באותו יום. ואף אחד לא התקרב לסלע.”

„אני עובד פה 20 שנה, ועוד לא קרה שמישהו טבע והגופה לא נפלטה אחרי שבוע. כשהצוללן בא וסיפר, שנחלקל בי-גופה, זה היה אחרי חודש וארבעה ימים. אין דבר כזה. היו ארבע סערות טובות

איתמה הילד?

לכן התמקדה המישטרה, בעיקר בחיפוי-שים וסריקות בחוף-הים. העדות השניה: לפני שלושה שבועות נתי-קבל במישטרה מידע משני צוללנים. הם סיפרו שתוך כדי צלילה, נתקל אחד מהם בגופה השקועה במים, לכודה בין הסל-עים. בעקבות דיווח זה משוכנעת המיש-טרה שהנער טבע.
 למרות שנעשו מאז מיספר סריקות יסר-דיות וקפדניות, עליידי צוללנים מובחרים, לא נמצא דבר. במישטרה עדיין טוענים שהגופה תיפלט.
 הורי הנער כועסים וממורמרים על כך, „אנחנו מעריכים את עבודתם, ויודעים ש-בסך הכל זהו מיבצע קשה. אבל המיש-טרה הפכה את ההשערה לעובדה. זה נוח להם. לי לעומת זאת.” טוען האב, „יש אלף השערות. גם טביעה היא השערה. לא עובדה. ואחרי כל החיפושים שעשו,

האב (43) מסגר בבית-החדשת לגייר, מנסה לשמור על שליטה. „מה 26 באוגוסט אנחנו מחזיקים מעמד. מה אפשר לעשות? אולי מישהו יכול להגיד לי מה לעשות במיקרים כאלה? לא ללכת לעבוד? מי יפרנס? הרי יש מישפחה ויש עוד יל-דים.”
 „בימים הראשונים הייתי על סף-התמו-טות. 48 שעות ראשונות לא ישנתי ולא אכלתי. אבל זה לוקסוס גדול מדי להתי-מוטט. זה הכי קל ופשוט.”
 המישטרה טענה כי המדובר, כנראה בי-מיקרה של טביעה. אך אחרי שבוע החלו ההורים לחשוב על אפשרויות נוספות — אולי הילד בכלל לא נשאר בים?
 המישטרה נאחזת בשתי עדויות. ה-עדות הראשונה: בן כיתתו של דודי ראה אותו בשעות-הבוקר על החוף. הנער סיפר שדודי היה יבש, פניו לכיוון צפון.

„פעמים אני מביטה בדלת. מחכה שהיא תיפתח. ודודי שלי יעבור בה מחייך ויגיד: אמא, זו היתה רק בדיחה.” ככל שהימים עוברים, היאוש מכרסם לי-אט לאט בליבה של פולה סטריקובסקי. „בשבועות הראשונים עוד קיוויתי. ה-יום לא מעניין אותי כלום. אני רק רוצה לדעת, אם דודי שלי, איננו, אז איפה ה-גופה שלו? למה משאירים אותנו להיות עם הסייט הזה של חוסר-ודאות. של חיים בין יאוש ותיקוה?” מטיחה האם הנרג-שת, שבנה נעלם.

בית מישפחת סטריקובסקי בבית-ים. פולה האם, יושבת בפינה, שותקת. שתי בנותיה מכווצות בפינה אף הן. מבטה נעוץ בנקר-דה דימוינית בחלל החדר. היא כבר אינה בוכה. מעיין הדמעות יבש.
 שיבעה שבועות חלפו מאז אמר לה בנה, דודי: „אמא אני הולך לים. אחזור ל-צהריים.” דודי (14 וחצי) היה לבוש בי-בגדיים בלבד. היה יחף וללא חולצה. „שים עליך משהו — אמרתי לו. „שטויות.” הוא ענה. „אחר-כך רצתי אחריה, שינעל לפחות נעלי-גומי. שהרגליים לא ישרפו לו. אבל הוא לא רצה.”

אמא פולה לא דאגה. דודי הירבה ללכת לים בימי החופש הגדול. הנער התמיר ו-הצנום, שסיים את לימודיו כתלמיד מצטיין, ועמד להתחיל ללמוד סכנאות מחשבים בי-בית-ספר אורט טינגלובסקי ניצל את ה-השבוע האחרון של החופש הולך יום-יום לים.

„כל הציוד לבית-הספר מוכן בבית מ-כה לו.” אמר אביו של דודי, ירחמיאל. דודי לא חזר לארוחת-הצהריים. כשהי-גיעה שעת-הערב והילד טרם בא, הבי-נה האם שמשהו קרה. דודי הוא ילד שקט, ביישן וציתן. זה לא מתאים לו. ההורים פנו למישטרה.

„ביום הראשון, השני והשלישי חיפשתי אותו בעצמי בים.” סיפר האב, ירחמיאל. לילה-לילה, מחצות ועד הבוקר. לא עבד-תו שלושה שבועות, רק חיפשתי אותו.”